

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964386816/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

3.

Due! lad den Ravne-Art
Sig med Aadsel føde,
Men du op til Arken snart!
Noah dig vil møde.
Bliv hos ham i Ævighed,
Og kom aldrig meer hernaed.

Nr. 344. - LXI.

1.

Hvad blev der tiden
Tab paa Tiden,
Tænkte vi paa Dødens Skaal,
Og lod vor Tanke
Aldrig vanke
Fra vort rette Maal.
I Høstens Dage
Faa skal klage
Over Trang paa Tiids Fordriv.
O nej! end sige,
De som fige
Til et ævigt Liv.

V. 3 er en allegorisering af fortællingen i 1. Mos. 8, 6-9: Noa lader ved syvdfloedens slutning en ravn flyve ud af arken; den kommer ikke igen, men flyver frem og tilbage over vandet, vel sagtens fordi den driver Aadsler, som den kan nære sig af; så sender han en due ud; den vender tilbage, og han tager den ind i arken. I allegorien er due kristensjælen; ravnene er de vantro, som tager til takke med den ræddenskab, verden hyder dem som føde; arken er himlen, og Noa er Gud. Om dette billedkompleks, der var almindeligt i datiden, se under nr. 327, 8, 1-2. Jfr. s. 159 f. n. - 3, 1: *Ar!* slægt. - Ligesom i nr. 340 er stemningen i dette digt påfaldende tungt. Det er, som tanken om at stå ved tidens ende har betaget Brorson håbet om, at der er noget at stille op med den vantro verden; det er for mildt nu at få *det blinde Sødans* reddet (2, 5-6); man må overlade »ravnene» til deres skæbne (8, 1-2). Denne indstilling er jo ellers ikke Brorsons.
Nr. 344 - LXI. Original. - 1, 1-6: Man spildte ikke tiden, hvis man tænkte på døden og fastholdt tanken om livets mål. - 1, 1: *hvad!* hvor. - 1, 2: *Tab paa!* spild af. - 1, 3: *Dødens Skaal!* døden sænkt som en skål, man må tørste, Jfr. Mt. 20, 22; 26, 39, 42. - 1, 5: *vanke!* flække om. - 1, 7-8: med humor: I høstens tid kan de fleste nok få tiden til at gå. - 1, 11: *fige, fige, haste.*

80 Al den Vej du kom og foer,
Nøj, aldrig Bruden,
Dem foruden,
Setter Fod til Jord.
Den røde Bane,
Hvide Fane,
Konge-Vej i Himmel-Skye
Hun altid nøje
Har for Øje,
Hiem til Salems Bye.
Viis os forklart
Din Fødsels Art,
Din Død, Opstandels', Himmelfart,
Vor glædelige
Himmel-Stige,
Drag os, hent os snart.

Nr. 345. - LXII.

1.

Naar mit Øje,
Træt af Møje,
Vaadt og mørkt af Taare-Regn,
Seer med Længsel
Af sit Fængsel
Op mod blide Salems Egn;
O hvor svinder da min Vee,
Bare ved derop at see!

3, 3: *du kom]* ved menneskelivelsen: *foer]* for hørt, ved himmelfarten. — 3, 6: *setter Fod til Jord]* kommer i land, om at nå himlen, jfr. nr. 320, 2, 4; 331, 2, 5; 349, 1, 1-4. — 3, 7: *den røde Bane]* den blodige vej, som Jesus gik, og hvor han skal efterfølges. — 3, 12: *Salen]* Jerusalem. — 3, 13: *forklart]* heriggjort a: sådan, at vi kan se herligheden ved din fødsel o. s. v. — 3, 16-17: Det er Jesu fødsel, død, opstandelse og himmelfart, der er *vor Himmel-Stige*.

Nr. 345 - LXII. Original. Salmen har lighedspunkter med nr. 352, dels i fælles himelsk grundlag, dels deri, at de begge har karakteren af et himmelsk syn. Samtidig er forskellen stor: nr. 352 er den store kirkesalme, medens den, vi her står overfor, er udpræget individuel med en gripende inderlighed i følelsen. — 1, 6: *Salen]* det himmelske Jerusalem.